

Arrest

nr. 94 639 van 8 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat J.P. VIDICK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 januari 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 31 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Guinese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en in Dakar (Senegal) te zijn geboren. U keerde terug naar Guinée met uw ouders toen u vijf jaar oud was. U heeft sedertdien steeds in de quartier Enta Nord, commune Matoto te Conakry verbleven met uw familie. Op 31 januari 2008 huwde u met de zoon van uw tante, A. T. D.. U heeft niet zelf uw partner gekozen, maar uiteindelijk aanvaardde u het huwelijk wel. U studeerde. U beëindigde uw baccalaureaat aan een gemengde, publieke school in 2010. Uw echtgenoot studeerde eveneens. Op 28 september 2009 zei uw echtgenoot u dat hij naar een politieke manifestatie zou gaan in het Stade du 28 septembre in de quartier Dixine, te Conakry. U heeft hem sedertdien niet meer teruggezien. Uw schoonvader, MA. S. D., en een paar vrienden gingen op zoek naar uw echtgenoot in de gevangenissen en in de ziekenhuizen, maar tot op heden blijft hij spoorloos. Uw tante, M. D., verweet u dat u uw echtgenoot had laten gaan naar de manifestatie. U bleef bij uw schoonfamilie. Uw ouders zeiden dat uw tante verantwoordelijk voor u was en u er moest blijven tot u iets van uw echtgenoot hoorde. Uw schoonouders waren wahabieten. U mocht uw studies afwerken, maar na het beëindigen van uw baccalaureaat in 2010 mocht u niet meer verder studeren. U diende zich bovendien helemaal te bedekken. U deed zware huishoudelijke taken en u ging niet meer uit. U zocht geen vriendinnen op, noch burens. U bezocht soms uw ouders, onder begeleiding van uw tante. Op een voor u onbekende datum werd u zelfs eens verbrand aan uw hand door uw tante. U ging naar uw ouders, maar uw vader stuurde u terug naar uw tante. Uw tante deed alsof ze van u hield als uw ouders op bezoek waren, maar ze behandelde u slecht eenmaal uw ouders weer waren vertrokken. Een vriend van uw echtgenoot, M. S., kwam af en toe vragen naar nieuws over uw echtgenoot en zag dat u steeds bezig was met huishoudelijke taken. Hij zei u dat u altijd met hem kon praten indien u bezorgd was. Op een voor u onbekende datum zocht u hem stiekem op. U legde uw probleem aan hem uit. U zocht hem nogmaals stiekem op als uw tante aan het bidden was. U deed alsof u naar het toilet ging. S. woonde niet zo ver van bij u thuis. U had uw probleem ook al aangekaart bij uw ouders. Uw moeder had begrip voor uw situatie en praatte met uw vader. Hij geloofde u echter niet en dreigde ermee uw moeder weg te sturen indien zij met u over deze situatie zou blijven spreken. Op 13 januari 2012 ging u opnieuw bij S. langs. De tweede echtgenote van uw schoonvader had dit echter opgemerkt. Uw tante, haar echtgenoot en twee broers van uw echtgenoot gingen naar de woning van S. en troffen u daar aan. U werd geslagen en terug naar huis gebracht. U werd in uw kamer gebracht. Het raam stond open en u hoorde uw tante en haar echtgenoot praten. U zou opnieuw besneden worden, omdat de besnijdenis die in Senegal had plaatsgevonden, niet goed was uitgevoerd volgens hen. Bovendien zou u -zoals de koran het voorschrijft- gestenigd worden, gezien u als gehuwde vrouw bij een vreemde man bent geweest. U klom door het raam en vluchtte opnieuw weg naar S.. U legde hem uit dat u thuis niet kon blijven, gezien u gestenigd zou worden. S. zei dat hij u zou helpen omdat u zo'n risico liep en omdat hij bevriend was met uw echtgenoot. Hij bracht u naar een vriend van hem, K., die in de richting van Koloma woont. S. en K. zouden u helpen Guinée te verlaten. Op 24 januari 2012 reisde u per vliegtuig vanuit Conakry, onder begeleiding van een Nigeriaanse heer, Christophe, naar België, alwaar u op 25 januari 2012 aankwam. U vroeg er op 26 januari 2012 asiel aan. U heeft ongeveer twee maanden geleden nog telefonisch contact gehad met S.. U wou hem vragen documenten op te sturen. Hij was naar uw ouders geweest en uw vader had uw moeder weggestuurd met haar kinderen naar haar familie in Fouta, omdat u was gevlucht. S. zei u nog dat u werd gezocht, maar u heeft hem hierover niet meer gevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een foto met uw echtgenoot; een attest van een psychologe, C.B., dd. 18 juli 2012 en een medisch attest (dd. 25 juli 2012 van dr. C.V.) met betrekking tot een besnijdenis (type II).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart bij terugkeer naar uw land van herkomst opnieuw besneden en gestenigd te worden door uw schoonfamilie omdat u hen heeft ontvlucht.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel van een vrouw afkomstig uit een streng, wahabitische familie. Zo stelde u dat uw schoonouders sedert een voor u onbekende datum wahabieten zijn (gehoorverslag, p. 7), zijnde aanhangers van een ultraconservatieve, radicale islamstroming, die er een letterlijke interpretatie van de koran op nahoudt. Uw tante behandelde u slecht en verplichtte u om u helemaal te bedekken (gehoorverslag, p. 7). U diende dagdagelijks de koran te lezen en de vijf gebeden te

verrichten (gehoorverslag, pp. 7 en 8). U mocht niet op bezoek bij vriendinnen of bij burens. Uw schoonouders bedreigden u opnieuw te besnijden en zelfs te stenigen, omdat ze vermoedden dat u met een andere man een relatie zou hebben (gehoorverslag, p. 12). Voorgaande extremistische gedragingen, die u tracht toe te schrijven aan uw schoonouders, staan haaks op het feit dat uw schoonouders u uiteindelijk wel toelieten om (zowel na uw huwelijk als na de verdwijning van uw echtgenoot) naar een gemengde, publieke school te gaan en uw baccalaureaat af te ronden (gehoorverslag, pp. 5 en 7). Uw kennis over het wahabisme is overigens ontoereikend, en dit terwijl u nochtans beweerde sedert uw huwelijk op 31 januari 2008 bij uw schoonouders te wonen (gehoorverslag, p. 10), die al wahabieten waren toen u met uw echtgenoot huwde (gehoorverslag, p. 7). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of de wahabieten er een andere lezing of interpretatie van de koran er op nahouden, kon u geen andere verschillen aanhalen dan het verschil in uitspraak van de woorden (gehoorverslag, p. 8). U stelde verder in strijd met de werkelijkheid dat de wahabieten dezelfde feestdagen hebben als de niet-wahabieten (gehoorverslag, p. 8) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de wahabieten zelfs campagnes van ongehoorzaamheid hebben gevoerd in Conakry om bepaalde moslimfeesten te verbannen. U stelde eveneens onterecht dat de wahabieten het doopsel niet kennen. Uit voormelde informatie blijkt dat de wahabieten wel degelijk het doopsel kennen, maar er geen muziek mag weerklinken. Bijgevolg maakte u niet aannemelijk gedurende enige jaren in een streng, wahabitische familie te hebben verbleven.

Vervolgens, en aansluitend bij voorgaande vaststellingen, maakte u niet aannemelijk dat u opnieuw zou besneden worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. U stelde dat u van uw tante en haar echtgenoot hoorde dat u opnieuw zou besneden worden, omdat de besnijdenis die in Senegal was uitgevoerd niet "goed" was gedaan (gehoorverslag, pp. 11 en 13). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat er werd bedoeld met "de besnijdenis in Senegal werd niet goed uitgevoerd", stelde u dat uw tante niet wist of uw besnijdenis in Senegal niet goed was uitgevoerd, omdat u "veel van mannen houdt" (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wat er dan precies moest worden besneden of welk type besnijdenis er dan wel moest worden uitgevoerd, stelde u dit niet te weten (gehoorverslag, p. 13). U wist wel dat herbesnijdenis vaak gebeurde in Guinée, ook op vrouwen van latere leeftijd, maar u heeft dit zelf niet gezien (gehoorverslag, p. 13). Nochtans kan het Commissariaat-generaal, volgens de informatie die werd verzameld tijdens een gezamenlijke missie in Guinee van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in november 2011 en waarvan er een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd (zie SRB, « Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF) », Cedoca, mei 2012, p. 12) deze stelling helemaal niet geloven, en dit omwille van de volgende redenen. Hoewel er inderdaad gevallen van herbesnijdenissen bestaan, gebeurt dit enkel tijdens de periode van genezing of herstel na de besnijdenis in twee specifieke gevallen en dit heeft enkel betrekking op zeer jonge meisjes (voor de puberteit) die nog niet de leeftijd hebben om hun wil te doen gelden ((1) na een vermedicaliseerde besnijdenis, kan het gebeuren dat een oude vrouw protesteert en de clitoris controleert. Ze vraagt om het meisje opnieuw te besnijden, vaak bij iemand die besnijdenissen verricht of (2) wanneer de besnijdenis wordt verricht door een « beginnende besnijder », de "leraar" kan het werk dan onderzoeken en vaststellen dat het meisje oppervlakkig werd besneden. Ze vraagt dan om de operatie "netjes" uit te voeren: het meisje wordt opnieuw besneden, ofwel door de "leerkracht" zelf of door de beginnende besnijder, onder het toezicht van de "leerkracht". Onder « oppervlakkig besneden », verstaat men dat de clitoris nog zichtbaar is na de operatie.) Er bestaan in Guinee dus geen andere vormen van herbesnijdenissen. Aangezien u, volgens uw verklaringen, werd besneden vóór uw vijf jaar (gehoorverslag, p. 9) en uit het door u voorgelegde medisch attest (dd. 25 juli 2012 van dr. Céline Vanschepdael) blijkt dat u een besnijdenis van type II heeft ondergaan, blijkt dat het geval dat u voorstelt helemaal niet overeenstemt met de mogelijke gevallen van een nieuwe besnijdenis. Nog steeds volgens de gesprekspartners die de missie ter plaatste heeft ontmoet, wordt een nieuwe besnijdenis niet verricht op een vrouw die al een besnijdenis van type I en II heeft ondergaan. Slechts één gesprekspartner vermeldde dat bepaalde extreme islamitische milieus een nieuwe besnijdenis kunnen vragen, vooral indien het gaat om minderjarige meisjes en wanneer ze vaststellen dat de clitoris nog zichtbaar is. In samenhang met voorgaande vaststellingen waarbij er ernstig getwijfeld wordt aan uw voorgehouden profiel van vrouw afkomstig uit een streng, wahabitische familie, kan het Commissariaat-generaal redelijkerwijs besluiten dat de omstandigheden waarin u als volwassen vrouw zou worden blootgesteld aan een nieuwe besnijdenis in het geval van een terugkeer naar Guinee niet geloofwaardig zijn.

Verder blijkt uit voormelde informatie, dat de wet van 10/07/2000 (L/2000 010) in 2000 werd gestemd door de Nationale Vergadering. Ze vermeldt expliciet de genitale vrouwenverminderingen als een

misdrijf, de uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15) (zie SRB, « Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF) », Cedoca, mei 2012, p. 9). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u geen beroep kon doen op uw autoriteiten om de door u aangehaalde nieuwe besnijdenis te vermijden, zei u niet naar de autoriteiten te zijn gegaan, omdat ze u ook niet hebben geholpen met de verdwijning van uw echtgenoot (gehoorverslag, p. 13), hetgeen bezwaarlijk als overtuigende uitleg in aanmerking kan worden genomen om te verantwoorden dat u zelfs geen poging hebt ondernomen om beroep te doen op de bescherming van uw autoriteiten, vooral gezien het hier om een andere situatie en context gaat. Wanneer u werd gevraagd waarom u niet de bijstand heeft ingeroepen van een (vrouwen-)organisatie, beperkt u zich tot de uitleg hier niet aan te hebben gedacht (gehoorverslag, p. 13), hetgeen evenmin een afdoende uitleg vormt om te verantwoorden dat u zonder meer uw land van herkomst heeft verlaten zonder eerst alle andere mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

U maakte evenmin aannemelijk dat u zou gestenigd worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. U stelde dat u van uw tante en haar echtgenoot hoorde dat u zou gestenigd worden, omdat uw schoonfamilie dacht dat u een relatie had met een andere man (die niet uw eigen echtgenoot was) (gehoorverslag, p. 12). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe u er zeker van kan zijn dat uw tante u zou stenigen, mede in het licht van de vaststelling dat de sharia niet van toepassing is in Guinée (zie hierna), antwoordde u dat uw tante u heeft verbrand aan uw hand, dus ze dit wel degelijk kon doen (gehoorverslag, p. 12), hetgeen een ontwijkend antwoord is, gezien dit toch om een andere situatie gaat. Wanneer u werd gevraagd of u andere vrouwen in Guinée kent die om dezelfde reden werden gestenigd, antwoordde u bevestigend en haalde u het voorbeeld aan van de dochter van één van uw tantes in Fouta (gehoorverslag, p. 12). U kan echter niet nader zeggen wanneer dit zou zijn gebeurd dan “lang geleden”. Wanneer wordt aangedrongen door het Commissariaat-generaal om deze steniging preciezer in de tijd te situeren, stelde u dat u wel van het verhaal heeft gehoord maar niet eens weet of u toen al was geboren (gehoorverslag, p. 12). U bleek uiteindelijk geen recente voorbeelden te kennen van vrouwen die in Guinée werden gestenigd wegens overspel. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de sharia (en dus steniging) niet wordt toegepast in Guinée in geval van overspel. In samenhang met voorgaande vaststellingen waarbij er ernstig getwijfeld wordt aan uw voorgehouden profiel van vrouw afkomstig uit een streng, wahabitische familie, kan het Commissariaat-generaal redelijkerwijs besluiten dat uw bewering dat u zou worden blootgesteld aan steniging bij terugkeer naar Guinée niet geloofwaardig is.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat het verlaten van uw land van herkomst en het invoeren van internationale bescherming voor u de enige mogelijke optie was om aan de bedreigingen van uw schoonfamilie te ontkomen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u geen toevlucht zocht bij iemand anders, zoals uw oudere broer, antwoordde u dat u dit niet durfde, omdat uw tante macht had over iedereen (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u werd gevraagd waarom u dan niet naar uw familie langs moederszijde ging (om uw tante langs vaderszijde te ontlopen), stelde u dat u die niet goed kent omdat die in Fouta wonen (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom u dan niet naar Fouta kon gaan, zei u hiervoor geen geld te hebben (gehoorverslag, p. 13), hetgeen bezwaarlijk een overtuigende verklaring vormt om te verantwoorden dat u niet elders in Guinée uw toevlucht kon zoeken, te meer daar de reis naar België ongetwijfeld ook geld moet hebben gekost en later uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder met haar kinderen eveneens in Fouta verblijft, nadat zij werd weggestuurd door uw vader (gehoorverslag, p. 14). Ook op de vraag waarom u niet eerder uw schoonfamilie verliet indien u er niet goed werd behandeld, antwoordde u niet goed te weten waar u naartoe moest gaan (gehoorverslag, p. 13), terwijl uit uw verklaringen blijkt dat uw familie langs moederszijde zich in Fouta bevindt (gehoorverslag, p. 13). Redelijkerwijze zou er toch verwacht worden dat u eerst uw toevlucht zou zoeken bij uw eigen familie (langs moederszijde), alvorens uw land te ontvluchten naar een land waar u helemaal geen familie zou hebben. U stelde verder te worden gezocht, u zou dit van S. hebben vernomen toen u met hem belde (gehoorverslag, p. 14). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat S. dan precies hiermee bedoelde, antwoordde u dit niet te weten, gezien u het hem niet heeft gevraagd. U zei dat u hem niet belde om te vragen of u gezocht werd of niet, maar dat u belde om documenten voor u te zoeken. Uit

voorgaande vaststellingen blijkt dat u over geen enkele concrete aanwijzing beschikt dat uw schoonfamilie naar u effectief op zoek zou zijn na uw vlucht om u opnieuw te besnijden en te stenigen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u niet opnieuw contact hebt opgenomen met S., stelde u dat u geen geld heeft om te bellen (gehoorverslag, p. 4), hetgeen geen afdoende uitleg vormt. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen (actuele) vrees voor vervolging. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest (dd. 25 juli 2012 van dr. Céline Vanschepdael) vermeldt een besnijdenis van type II. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. De door u voorgelegde foto waarop u met uw echtgenoot zou staan op de dag van jullie huwelijk, heeft geen enkele bewijswaarde, gezien deze door mogelijke inscenering geen enkele garantie kan bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Het door u voorgelegde attest van een psychologe, Claire Boucquy, dd. 18 juli 2012, vermeldt dat u vragende partij bent voor een psychologische opvolging. Dit attest werd enkel opgesteld op uw aangeven en het is onduidelijk op hoeveel consulten dit attest is gebaseerd. Hoe dan ook kan dit attest geen sluitend bewijs vormen voor de door u aangehaalde feiten. De psycholoog doet vaststellingen betreffende het psychisch lijden van iemand, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die de oorzaak zouden zijn van dit psychisch lijden. Het door u neergelegde attest is aldus geen bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging. Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat uw psychologische problemen hun grond zouden vinden in de door u aangehaalde feiten die zich in uw land van oorsprong hebben voorgedaan.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en uw reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd of met welk paspoort u heeft gereisd of kan preciseren of S. betaald heeft voor de reis of wat de volledige naam is van uw begeleider (gehoorverslag, pp. 9 en 12), evenals de vaststelling dat u geen officiële identiteitsdocumenten kan voorleggen, houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangsperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land (zie SRB, «Guinée – Situation sécuritaire», Cedoca, dd. 24 januari 2012).

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in

Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt om te worden "*verhoord voor een Franstalige kamer*". Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet stelt dat het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans, en dat de taal van het onderzoek tevens de taal van de beslissing is waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied. Aangezien *in casu* zoals verzoekster zelf aangeeft in het verzoekschrift "*de taal van de procedure vastgelegd werd in het Nederlands*", kan niet worden ingezien, en wordt ook niet aangetoond, hoe verzoekster gehoord kan worden voor een Franstalige kamer.

2.2. Bijkomend kan er op gewezen worden dat verzoekster aangeeft het Peul te spreken en dus onvoldoende het Frans te beheersen. Verzoekster wordt ter terechtzitting bijgestaan door de tolk van haar keuze, met name de tolk Peul.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekster roept de volgende middelen in: "*Schending van art. 1°. A, lid 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de schending van art. 48/3 van de wet van 15.12.1980 op vreemdelingen en de fout aan motivatie, de zorgplicht, het principe van een goede administratie, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 op de formele motivatie van administratieve akten, van het ontbreken aan motivatie, onjuiste en onvoldoende en dus het ontbreken van legale in aanmerking komende motivatie, de waarderingsfout, het uitblijven van de zorgplicht evenals de schending van het art. 48/4 van de wet van 15.12.1980 op vreemdelingen.*"

3.3. De Raad benadrukt dat een middel om ontvankelijk te zijn, duidelijk dient te verwijzen naar de bepaling of het beginsel dat zou zijn geschonden en tevens moet worden uiteengezet op welke wijze die bepaling of dat beginsel *in casu* zou zijn geschonden. Waar verzoekster louter wijst op hét "principe van een goede administratie" en ook gewag maakt van een "waarderingsfout", zonder dit in het minst toe te lichten, stelt de Raad vast dat deze middelen, waarmee zij niet bekend is, onontvankelijk zijn.

3.4. In zoverre verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert waar zij wijst op "*het uitblijven van de zorgplicht*", moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een

advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.2. Verzoekster verklaart Guinee te zijn ontvlucht omdat ze er werd geviséerd door haar schoonfamilie, die haar verantwoordelijk achtte voor de verdwijning van hun zoon. Ze vreest opnieuw besneden te worden, omdat haar schoonfamilie meende dat haar eerste besnijdenis die in Senegal plaatsvond niet goed was uitgevoerd, en daarenboven zelfs gestenigd te worden omdat ze als gehuwde vrouw een andere man had opgezocht.

4.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt echter geen enkel document neer ter adstructie van haar voorgehouden identiteit. Ze verklaarde dat ze nooit een paspoort heeft gehad en dat zij enkel over een studentenkaart en een geboorteakte beschikte die ze achtergelaten heeft in Guinee, wat echter loutere beweringen zijn. Dit klemmt des te meer nu zij evenmin haar reisweg aantoont, en haar verklaringen inzake haar reisweg evenmin overtuigen. Verzoekster toont immers niet aan hoe zij de strenge douanecontroles die plaatsvinden op de luchthavens bij internationale vluchten, kon omzeilen zonder kennis te hebben van de identiteitsgegevens die vermeld werden in het paspoort waarmee ze reisde. De Raad ziet ook niet in waarom zij het risico diende te nemen om illegaal te reizen terwijl zij geen problemen kende met de autoriteiten. Verzoekster toont niet aan wanneer ze haar land is ontvlucht en of-ze nog in Guinee was ten tijde van de voorgehouden feiten.

4.4. Verzoekster staft evenmin haar asielmotieven. Verzoekster legt enkel een fotootje neer waarop zij omarmd wordt door een jongen, een attest van de psycholoog in België en een medisch attest waaruit blijkt dat ze besneden is. Verzoekster licht niet toe waarom ze niet kan aantonen dat ze gehuwd was. Evenmin toont ze aan dat haar man verdwenen is terwijl zij beweert hiervan aangifte gedaan te hebben bij de autoriteiten. Aldus laat zij na de elementen die de kern uitmaken van haar asielrelaas te onderbouwen, en biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring.

4.5. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij werd opgevangen en slecht behandeld door haar schoonfamilie, die aanhangers waren van het ultra-conservatieve wahabisme en van haar eisten dat zij zich zou schikken naar de voorschriften van hun religie. Verzoeksters verklaringen zijn immers behept met tal van onaannemelijkheden.

4.6. Verzoekster verklaarde dat haar eigen ouders geen aanhangers waren van het wahabisme en dat zij als jong meisje vrij gelaten werd door haar ouders, die bovendien haar studies in een privé-school financierden. Het is dan ook merkwaardig dat zij haar dan zouden gedwongen hebben om te huwen met een neef, laat staan dat zij haar zouden hebben verplicht om bij de ouders van haar verdwenen man te verblijven wetende dat deze conservatieve wahabieten waren en bovendien verzoekster de schuld voor de verdwijning van hun zoon aanrekenden. Evenmin is het geloofwaardig dat wanneer verzoekster haar problematische situatie bij haar ouders ging aankaarten, zij enkel door haar moeder werd geloofd maar die *“zei altijd tegen mij dat ik geduld moest hebben”*, maar niet door haar vader omdat *“In onze familie heeft de tante veel macht over hun broers”* en *“Mijn tante deed alsof dat ze van mij hield, dat zei ze zo tegen mijn vader (...) Volgens haar gaat alles goed, ik ben vrij, ik deed wat ik wil”* (gehoorverslag CGVS, p.10-11), laat staan dat zij zelfs niet kon rekenen op de hulp van haar ouders wanneer haar schoonouders haar wilden herbesnijden en stenigen louter omdat *“Mijn tante had macht over iedereen”*. Verzoeksters verklaringen blijven over alle punten geheel ondermaats.

4.7. De ongeloofwaardigheid van het asielrelaas blijkt tevens uit verzoeksters manifeste onbekendheid met het wahabisme. Verzoeksters kennis van het wahabisme was immers beperkt tot een beknopte beschrijving van de traditionele klederdracht van de wahabieten, en wat hun geloof betreft *“de wahabieten denken dat de gewone moslim veel fouten doen”* (gehoorverslag CGVS, p.8). Bovendien kon verzoekster het verschil in lezing en interpretatie van de Koran niet toelichten en verklaarde verkeerdelijk dat wahabieten dezelfde feestdagen hebben als niet-wahabieten en dat zij hun kinderen niet dopen.

4.8. Verzoekster voert aan dat *“de motivatie van het CGVS niet juist is als ze beweren dat de wahaabites niet de gebruikelijke moslim feesten beoefenen gezien de informatie die ze produceren ter ondersteuning van hun vorderingen gewoon zeggen dat: “Door de stad Conakry, met de Maouloud, deze fanatickers de ongehoorzaamheid campagnes hebben vermenigvuldigd zodat de viering van dit feest (verjaardag van de geboorte van de profeet Mohammad) nu in het land verboden is.” Overwegende dat deze bewering alleen de campagnes betreft en geen bevestiging vormt dat het feest radicaal verboden is dat de campagne daarom geen enkel positieve resultaten heeft.”* Verzoekster betwist tevens dat ze *“verklaarde dat de wahaabites het doopsel niet vieren”* en argumenteert dat *“ze heeft verklaard dat het doopsel net aan een feest kan vergeleken worden voor de wahaabites. De verzoekster heeft dus erkend dat het doopsel, voor vele mensen, neerkomt op een religieuze praktijk die niet gepaard gaat met een grote maaltijden voor veel gasten met muziek vergezeld en dit in tegenstelling met wat de moslims in het algemeen doen. De verzoekster heeft dus duidelijk erkend dat de wahaabites in familie blijven voor een strikt religieuze rite.”* (sic).

4.8.1. De Raad stelt vast dat in de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en die verzoekster tevens toevoegt aan het verzoekschrift wel degelijk wordt gesteld dat de doorgedreven *“campagnes van ongehoorzaamheid”* die fanatieke religies voorafgaand aan de Maouloud hebben gevoerd tot gevolg hadden dat dit feest nu verbannen is uit het land, wat ook door verzoekster als dusdanig wordt weergegeven in het verzoekschrift. Hoe dan ook gaat verzoekster voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing op dit punt, met name dat haar foutieve bewering dat wahabieten dezelfde feestdagen vieren als niet-wahabieten te meer klemmt nu uit de objectieve informatie blijkt dat fanatieke religies hiervoor zelfs *“campagnes van ongehoorzaamheid”* voeren, wat wijst op het belang dat hieraan wordt gehecht. De Raad ziet dan ook de relevantie niet in van verzoeksters argument dat bepaalde feestdagen *“niet radicaal verboden”* zouden zijn. Verzoekster overtuigt evenmin waar zij meent wel degelijk correct te hebben verklaard dat een doopsel bij de wahabieten niet uitbundig gevierd wordt maar beperkt blijft tot een *“strikt religieuze rite”*, nu blijkt uit het gehoorverslag dat zij expliciet verklaarde *“Nooit een ceremonie, dus geen doopsel voor een kind dat werd geboren”* (gehoorverslag CGVS, p.8).

4.9. Bovendien zijn verschillende elementen in verzoeksters verklaringen manifest ongeloofwaardig gelet op de context van het wahabisme. Verzoekster licht niet toe dat bij de wahabieten een zoon zijn ouders kan weigeren om wahabiet te worden en te leven volgens hun geloofsvoorschriften. Verzoekster toont evenmin aan dat volgens de strenge, conservatieve regels van het wahabisme een vrouw het recht en de plicht heeft om haar man te verbieden om naar een politieke manifestatie te gaan, en aldus evenmin dat haar schoonfamilie haar zou verweten hebben dat zij hem dit had toegelaten en aldus schuldig was aan zijn verdwijning. Ten slotte kan ook uit de trouwfoto niet blijken dat verzoekster huwde met een

wahabiet nu niet kan worden ingezien dat een wahabietenfamilie gedurende een officiële plechtigheid zich niet naar de door hem vooropgezette vestimentaire normen zou gedragen. Verzoekster is niet gesluierd en heeft een fris kleedje aan en haar man is gekleed in een voetbal T-shirt en muts. Verzoeksters asielrelaas komt dan ook over de gehele lijn manifest ongeloofwaardig voor.

4.10. Wat verzoeksters beweerde vrees voor besnijdenis betreft blijkt uit het medisch attest dat verzoekster reeds besneden is, volgens haar verklaringen op heel jonge leeftijd in Senegal. Verzoekster beweert te vrezen voor een herbesnijdenis, wat echter bezwaarlijk kan overtuigen nu blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het dossier dat dit uitsluitend voorkomt bij zeer jonge meisjes en nog tijdens de periode van genezing na de besnijdenis en enkel in zeer uitzonderlijke gevallen waarin de besnijdenis niet correct of volledig werd uitgevoerd. Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij als volwassen vrouw die al ruim 15 jaar geleden besneden werd, het slachtoffer dreigt te worden van herbesnijdenis te meer nu uit het medisch attest niet blijkt dat een nieuwe besnijdenis zich zou opdringen. Waar verzoekster inzake haar vrees voor een nieuwe besnijdenis argumenteert dat de commissaris-generaal enkel *“concludeert “te twijfelen” aan deze mogelijkheid zonder de mogelijke realisatie van deze tweede verminking uit te sluiten”*, gaat zij uit van een verkeerde interpretatie van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal expliciet stelt te *“besluiten dat de omstandigheden waarin u als volwassen vrouw zou worden blootgesteld aan een nieuwe besnijdenis in het geval van een terugkeer naar Guinee niet geloofwaardig zijn.”* Tenslotte wijst de bestreden beslissing er terecht op dat blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het dossier dat genitale verminking strafbaar is in Guinee, de loutere bewering dat dit *“absoluut niet wordt toegepast”* kan hieraan geen afbreuk doen.

4.11. Verzoekster beperkt zich voorts in het verzoekschrift tot het louter herhalen van haar voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad dient dan ook vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

4.12. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, benadrukt de Raad dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar voorgehouden problemen met de familie van haar verdwenen echtgenoot, nood zou hebben aan internationale bescherming. Immers, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alvorens zijn land van herkomst te ontvluchten om op zoek te gaan naar internationale bescherming eerst alle vormen van nationale bescherming waarop hij aanspraak kan maken, uitput. Verzoekster toont echter niet aan dat zij geen beroep kon doen op de Guineese autoriteiten om zich tegen haar schoonouders te beschermen, en heeft hiertoe zelfs geen enkele poging ondernomen (gehoorverslag CGVS, p.13). Evenmin toont verzoekster aan dat zij zich niet elders in Guinee kon vestigen om aan haar beweerde problemen te ontkomen, dat *“haar tante haar ter alle tijde kon terugvinden om haar te kwetsen”* is immers wederom een blote en ongestaafde bewering. Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij haar land van herkomst diende te ontvluchten omdat zij nood had aan internationale bescherming.

4.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

5.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. Verzoekster vraagt "*in oneindig subsidiaire order*" de beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, te meer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelfs ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK